

לילי שרון בפתח דירתה בעיר העתיקה, ערב החנוכה
שכנים מכל הסוגים

נראו כמעט בשטח ההומה. אחד מהם עמד על מירפסת גבוהה וצפה מלמעלה במתחש.
מן הצד האחר של הדירה הקטנטונת יש לזוג שרון שכנים יהודיים לגמרי: תלמידי ישיבת טרתינהיים. כחורים צעירים, חבושי כיפות גדולות, עטורי זקנים, המתגוררים בקבוצת חדרים קטנים וחשוכים, שזכו השבוע בשכנים שימחתם.
הדירה עצמה קטנה ביותר, היא מכילה חדר-שינה קטן-מימדים וחדר מגורים גדול, שבקצהו פינת-מיטבח ספונת עץ.

הדירה עצמה קטנה ביותר, היא מכילה חדר-שינה קטן-מימדים וחדר מגורים גדול, שבקצהו פינת-מיטבח שלמימיוחי.
מאז קבעה מישפחת שרון את המועד לסיום השיפוצים, ערב הדלקת נר ראשון של חנוכה, עברו בקצב מואץ בדירה, שמיקומה שנוי-במחלוקת ועורר סערה ציבורית, בקצב מואץ, כדי להספיק ולסיים את כל הדרוש לסיום, לקראת-החג.

ענת סרגוסטי צילמה

אח התצלומים הראי

שונים של דירת שרון

דירה

ברובע

עסוקה בעציצים הגדולים שעמדו בערימה בצד.
היא מילאה אותם נפרחים בשלל צבעים. מכיון שלילי שרון היא גננת חובבת ברמה מיקצועית, נראה הכל בתוך זמן קצר כמו גן-פרח.
השכנים הערביים של הווג שרון לא

יום השני בצהריים היה ביתו החדש של אריאל שרון שרוי במהפכה גמורה.
מבעד לכל בעליה-המיקצוע והפורעלים, יהודים וערבים, שהתרוצצו במקום כנמלים חרוצות, אפשר היה להבחין בקווים כולטים של בית ירושלמי טיפוסי.
צוהר קטן מתחת לגשר עילי בנוי, המחשיך את הסימטה הצרה, מוביל אל גרם מדרגות תלולות. בפתח המדרגות עמדו שני שוטרים חמושים של מישמר-הגבול, ומנעו כניסתם של סקרנים ועיתונאים לדירה הנתונה בשלבי שיפוצ.

רק אחרי שאמרתי את שמי, ואחרי שהבריקה הוכיחה שלילי שרון, רעיותו הצמודה של השר, אכן ממתינה לי למעלה, הותר לי להיכנס.
במעלה-המדרגות יש מעין חצר פנימית, מרוצפת ורבת-מיפלים. שם עמד איש-ביטחון נוסף, בבגדים אזרחיים, שברק אותי שנית.
לילי פיקחה על כל המהומה. היא הסבירה לסבלים, שהביאו את הרדיטים, היכן להניח אותם, החליפה כמה מילים עם האיש שבא לתלות את הווילונות, חייכה לקבלן המשפץ, נתנה סיגרייה לאחר הפועלים, ובעיקר היתה

במדניה

העם עזה בסלון

במשך כמה דקות הריח הציבור כולו את הגאון ושמע את היריות.

במשך כמה דקות בליל-שבת היה ברור מדוע שמחו ראשי המדינה כליכך על שבת-התיקשות הארוכה, ומי דוע הצטערו כליכך על סיומה.
המצלמה שוטטה ברחובות העיר עזה. המראה זועזע את עסי-ישראל. גם קודם לכן נכתבו רכבות מילים על הרחבה על המארעות שם ובשאר היריחים הכבושים.
אולם במשך כמה דקות הצליחה הטלוויזיה להכניס את המצב הזה לכל בית בישראל. ברקות אלה שברה היריח המושגים שהיו עד אז.
כי האורח הישראלי ראה כמו עיניו כי בעזה אין "התפרעויות", ולא "הפ"רות-סדר", ולא "תקריות מקומיות", אלא מילחמה במלוא מובן המילה. הוא הריח את העשן והגאון, הוא שמע את היריות.
לוותיקי-לבנון הזכירו התמונות את המראה של רחובות ביירות. ענני העשן, הגאון הממיץ, היריות, האבנים, הרחובות הנטושים, ההבעה שעל פני החיילים, הדריכות והמתח—הכל היה שייך לעולמה של מילחמה.

סביר להניח כי החיילים התנהגו בניכוחות המצלמה בהתאפקות מיוחדת. קל לדמיין מה היה קורה באותו המקום אלמלא היתה שם עין-המצלמה.

להיפטר! יתכן כי בכמה דקות אלה חל שינוי עמוק, אם כי תת-הכרתי, בתודעת הציבור הישראלי.

התגובה היתה מיידית. ראשי השילי טון זעמו. כדרכם, האשימו הפוליטיקאים את כליה-התיקשות, העוורים לאש"ף והמתססים את האוכלוסיה. התברר כי אורי פורת וחיים ביני, מנכ"ל רשות-השידור ומנהל-הטלוויזיה, צינורו את הכתבה מראש. והוציאו מתוכה דברים בוטים עוד יותר. למרות זאת נאלצו, למחרת-היום, להצטלב כמה פעמים ולהצטרק על השידור.

אולם אי-אפשר למחוק מראיה-עייניים. כבר קודם לכן התגנבה ללב רבים אי-נוחות רבה למיקרא היריעות על ההרג ההרדי שהפך לשיגרה. שימעון פרס, פוליטיקאי ממולח מאין-כמוהו, חש בשינוי ומיהר לרבר על "פירוח רצועת-עזה", הפסקת-ההתנחלות לירות והצורך להיפטר מן השטח הזה עם הקמתה של מדינת-ישראל. קל לתאר מה יחיה המצב שם כאשר תגיע האוכלוסיה ברצועה בסוף המאה למיליון נפש.

מילחמה בבית. הטלוויזיה הישראלית מלאה בכל ימות השנה בהרבה שידורים טפלים ותפלים. היא משררת לא מעט ריב-יהבל. אבל די בכמה דקות כאלה, כדי להפכה למכשיר לאומי חיוני.
כמישטר דמוקרטי, חייב העם לדעת מה קורה. הטלוויזיה כמיטבה מסוגלת להראות בכמה שניות את המציאות, כפי ששום כלי אחר אינו מסוגל לעשות.
הטלוויזיה האמריקאית הכניסה את מילחמת ויאט-נאם לכל בית בארצות-הברית, במרחק של אלפי קילומטרים. היא הכריעה בקרב על דעת-הקהל האמריקאית.
במשך כמה דקות בליל-שבת האחרון הגיעה הטלוויזיה הישראלית לרמה דומה.

שלושה אנשים בעזה, אחד נהרג בשכם ועוד ארבעה נהרגו במחנה-הפליטים כלאטה.

לפי הדיווחים בעיתונות הישראלית נהרגו כבלאטה שלושה פלסטינים כמהלך הפגנות סוערות, שהסתיימו בירי של חיילי צה"ל על התושבים המפגינים, ובעוצר שנמשך ימים אחר-דים אחר-כך.

תושבי בלאטה מספרים כי במחנה-הפליטים נערכו ארבע הלוויות. אחת מהן, כך אמרו, היתה של ילד בן 12. מיספר הפצועים פחות מדויק, והוא מגיע לעשרות רבות. בעזה נפצעו בשבוע האחרון 45 איש. ככל ההפגנות נפצעו, כך לפי אומרון, 117 איש, רובם פצועים מכוריים, חלקם פצועים ממכות שקיבלו במהלך ההפגנות.

את העצורים כבר לא סופרים. "אבל", אמר השבוע אחר מתושבי הגדה, "האמת היא שהדבר, שהכי מפריע לפלסטינים, אינו דווקא הירי וההרוגים הרבים. מה שבאמת גורם לכל הן ההשפלות היומיומיות של התושבים בירי חיילי צה"ל. הסיפור שפורסם גם בישראל, על החייל הישראלי, שהוריד את מיכנסיו לעיני התושבים תוך כדי קללות, פוגע, מעליב, גורם לשאיפות-נאמה.

איש בעצם, אינו מבין מדוע הגיעו ההפגנות בימים האחרונים לממדים חסרי-תקדים כאלה וגרמו לאכזרות רבות נכפס ולסערה, הן בישראל, והן בשטחים הכבושים.
יתכן, הסביר השבוע מישור, שהדבר קשור לרצח הסותר היהודי ברצועת-עזה לפני שבוע. "אני חושב שאם תברקי, תגלי, שתמיד אחרי רצח יהודי יש יותר הרוגים פלסטינים בהפגנות. כאילו יש איוו יד מכוונת מלמעלה,

בריקת-זהות בגדה אחרי הרצועה, הנדה

שמתירה לחיילים הפוורים בשטח לירות באופן חופשי יותר.
יש בגדה הטוענים כי השילטון הישראלי מרגיש כי הוא מאכר את השליטה, ואז הוא לוחץ על צה"ל, וזה לוחץ על התושבים הפלסטיניים. "הלוואי", מוסיף אותו פלסטיני, "שהדבר יביא לידי פיצוץ גדול. רק כשהיה פיצוץ, אפשר יהיה למצוא פיתרון אמיתי לכל המצב האבסורדי הזה של הכיבוש. האנשים מרגישים כאילו אין להם מה להפסיד, ובמצב שאין מה להפסיד, יוצאים למילחמה חזיתית ברחובות, גם כשהכוחות אינם גדולים."

המצב האובייקטיבי מראה שלתור שכי רצועת-עזה יש פחות מה להפסיד מלתושבי הגדה-המערבית. רצועת-עזה היא "סיר-לחץ" אנושי שנקודת-הרתיחה שלו מתקרבת. לגדה-המערבית מוצעים פיתרונות שונים. שימעון פרס מסתובב בעולם כשהוא מציע לחילופין את רעיון הוועידה הבינלאומית ואת רעיון האופציה הירדנית. ישראל מנסה לטפח מנהיגים פלסטיניים פרו-ירדנים בגדה, כדי שאלה ינטרלו את כוחו של אש"ף. (המשך בעמוד 40)

דירת שרון (מסומנת בחץ) אבטחה מחונברת